Mönne fündinu asja mälletus ja arw.

	Ajjastaiga.
Ma-ilma lomiseſt arwatas	5604
Issanda Jesuse Kristuse fündimiseſt	1855
Tarto-lina eddimätseſt ehbitamiseſt	825
Kui ristiusk Liiwlandimale tulli	669
Lutteruse õige usu ülleswõtmiseſt	338
Kui Lutteruse õige usu ülleswõtmine Liiwlandimale tulli	333
Kui Peterburi-lina nakkati ehbitama	152
Kui meie ma Wennerigi wallitsuse alla sai . . .	145
Wõrro-lina ehbitamiseſt	70
Meie Keisri-herra Nikolai Pawlowitſi fündim.	69
Tarto surekoli säedmiseſt	53
Kui Pranzus Wennemale tulli nink pallanu Moskwalinaſt wälsaaeti.	43
Kui Liiwlandimaal prius kuluteti	36
Kui meie armolik Keisri-her Nikolai Pawlowits nakkas wallitsema	30
Kui se pärramene suur henge-kirjutus meie maal olli	4
Kui Jummala-orjuſt kerrikun waſtse kerriko-säeduse pärra nakkati piddama	21

Kalendri-tähte selletus.

noor ku.	n. nädal.
	k. kel
eddimäne werand.	w. ehk minn. minnuti.
	P. pühhapäiw.
täus ku.	p. pärraſt, päiw, pühha.
pärramene werand.	homm. ehk h. hommungul.
	õdd. õddangul.
	õſ. õsel.
	e. k. enne keskpäiwa.
	p. k. päle keskpäiwa.
	kesk. keskpäiwal.

Kats ristikest (**) nädala-päiwa arwonumri een tähhendawa, et om Kerriko- wai Krono-pühha, mes kerrikun pühhendetas; üts ainus (*) tähhendap, et om mälletuse päiw, mes kerrikun ei pühhendeta, ent mil kohhut nink koli ei peta.

Waſtse-ajjaſtaja laul.

Wiis. Es ma peas Jummalale.

Tenno-melen to ma sulle
Kittust, ajja Issandal',
Et sa armo näütnu mulle
Mõdalännul ajjastal.
Sinna wõttit heldest' kaitsa
Minno nink mo ommatsid,
Ka mo armsid lähhembid;
Lassit minnul rahhun maitsa
Kallid andid heldusest
Omma taiwa kõrgusest.

Ent ei ütsind ihholikult
Näe ma so õnnistust;
Minna sai ka waimolikult
Rõemo murren, kostotust
Eggal kurbal, rassel ajjal
Sinno sõnnast, sinno käest,
Ja so sakramenti wäest
Ühwardajal ajjastajal,
Kun ma tõsti palwe häält
Saggest' murre-wote päält.

Oh, me ümbre tõssi sõdda,
Ühward rigil' willitsust,
Kigel' rahwal' rasset hädda,
Riismist, tulle jälleust.
Ent sa tullit meile abbis,
Kinnitit me Keisri kät,
Annit täll', mes tarbis lät,
Ülleкohhut tetta häbbis;
Näütsit hend' kui abbimeest;
Kaitsit meid kiik mõega eest.

Ni om Issa arm meid hoitnu,
Käändnu meist kiik õnnetust;
Temma heldus om meid toitnu;
Meile kinknu õnnistust.
Kui me puhkasime waiwan,
Murretime, ikkime,
Suren ohhun kaibsime, —
Es me Issa kõrgen taiwan
Silma-wet sis kuiwata?
Wõtkem Tedda tennata!

Kui ka weel iks waiwa-higgi
Zilgup meie palge päält,
Meie abbimees om liggi,
Waigistap me murre-häält.
Meie tõ om Temma orjus,
Mes meilt palwen allustet,
Kittusega lõppetet,
Egga majja — rahho korjus.
Kitkem Issa üllewan,
Ke iks armun meie man!